

י"ל ע"י ארגון נעשה ונשמע
טל: 0722-47774 פקס: 0722-155-701
דוא"ל: m072247774@gmail.com

התקבצו

בית וועד לחניכי הישיבות
העוסקים בתורת מוהר"ן מברסלב זיע"א

גליון
26

אייר-סיון תשע"ז

נושא החודש:
קדושת האכילה

דרכה של תורה

מאמר תורני בנושא ע"פ תורת מוהר"ן

אכילה - מצוה או עבירה?

לא יעשה כן - אין לו קיום; כוחות הגוף והנפש ייחלשו וילכו עד ליציאת נשמתו.
אך כאן יש פלא. לכאורה, הצורך ב'אנרגיה' הוא טכני בלבד. כפי שאכן קורה בכל הרשימה הנוכרת; פשוט מטעינים את הדומם-צומח-חי בסוג אנרגיה שהוא צורך, והוא עובד. אין שום נפקא מינא מה ה'טעם' ה'מראה' או ה'ריח' של האנרגיה, ובכלל אם זה טעים. ממלאים וזהו.

שונה הדבר אצל האדם. חוץ מעצם הצורך לאכול - ישנו מושג חדש של 'טעם'. לא מדובר בפעולה טכנית של מילוי דלק ותו לא, אלא מדובר במשהו שונה לחלוטין, שמורכב מנעוד גורמים - 'טעם' 'תענוג' 'הנאה' וכו'. וכאן מתחיל מערכת שלמה שכל העולם מתהפך סביבה, כאשר במקום אכילה פשוטה והגוינת כדי להזין את הגוף, הפך הדבר למלוחן ותרבות חיים, כשהכל נע סביב הטעם המראה והריח של המאכלים, מה שגורם ממילא נסיון קשה באשר לכשרות המאכלים או רמת בריאותם, והכל בשל ה'טעם'...

השאלה עולה מאליה: מדוע?! מה פתאום ולשם מה הוסיף השי"ת לצורך הבסיסי של האכילה, את כל התפאורה מסביב, ואת הצורך הנואש ב'טעם' של המאכלים. מה היה חסר אילו אכילה היה מעשה טכני בלי טעם ובלי ריח - הטענת דלק וזהו.

ואם כבר, נשאל על עצם הדבר: מדוע צריך להזין כל דבר באנרגיה? האם השי"ת לא יכול לתת לו כח ואנרגיה בצורה ישירה, ללא התערבות של כח נוסף באמצע. וכי מה חסרון ישנו אילו המכונות היסודיות ללא דלק וללא חשמל, הצומח גדל ללא מים, ואדם יחיה ללא מזון?!

בהכרח אם כן - טמון כאן משהו פנימי חשוב מאד. אם נבין אותו נוכל לדעת גם איך להשתמש בו בצורה הנכונה והטובה ביותר.

נפשם בהם תתעטף

הפסוק אומר: "כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם, כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם". בפשטות הכוונה, שאדם מקבל חיות לא רק מהאוכל, אלא גם בעיקר ממה שהשי"ת מחיה אותו. אך בדברי הארז"ל מתבאר שבאכילה עצמה ישנם שתי חלקים. החלק החיצוני שבמאכל מזין את הגוף, והחלק הפנימי שבמאכל מזין את הנפש והנשמה.

כלומר, בכל מאכל טמון חיות רוחנית פנימית. וזה מה שנותן

המשך בעמוד ב' <<<

האכילה היא צורך קיומי. אין יצור בעולם שאינו זקוק לאכול. מקרני ראמים ועד ביצי כנים, וכמוכן גם מין האדם, כולם זקוקים לאכילה - כל יום מחדש, מיום לידתם ועד יום פטירתם.

לא מדובר ב'תוספת' או במשהו צדדי. מדובר בצורך בסיסי שאי אפשר בלעדיו. לא לאכול - זה 'סיוגן' במקרה הטוב ו'סכנת נפשות' במקרה הגרוע יותר.

לאור זאת, אין הנידון 'האם' לאכול, שהרי אין זה נתון לבחירה. עצם המציאות שיש לנו גוף - מכיל בהכרח את הצורך לזון אותו באוכל. ההימנעות מאכילה, פירושו התכחשות למציאות שיש לנו גוף. והעונש על כך הוא החמור ביותר - חיוב מיתה...

מה שנותר לדון הוא - 'מה' לאכול, 'כמה' לאכול, ו'איך' לאכול. וכפי שנראה, הכל תלוי ומתחיל בשאלה השורשית: 'מדוע' צריך לאכול? ובעצם - אכילה, מהי?

לגבי הנידון 'מה לאכול' - יש לנו כללים ברורים בתורה מה מותר ומה אסור. הנידון של 'כמה' לאכול - משתנה כמוון מאדם לאדם ומזמן לזמן. אם כי יש עדיין שטחים רחבים בשני הנקודות הללו שאפשר לדון בהם, ועל כך בהודמנות אחרת א"ה.

עיקר הנידון שנעסוק בו הוא 'איך לאכול', ובעזרת השם, נראה כיצד התשובה לשאלה זו פותרת ממילא את שני השאלות הקודמות גם כן. כי כאשר יודעים 'איך' לאכול, מקבלים ממילא את הפרספקטיבה והכלים למדוד 'מה' ו'כמה' לאכול.

לשם כל אנו נדרשים להבנת יסוד העניין - מהי 'אכילה'. מדוע היא נצרכת, מה מטרתה, ואיך עושים אותה באופן שאכן תביא אותנו למטרה. אם נבין זאת כראוי, ניווכח בבירור שהנושא המפחיד הנקרא "קדושת אכילה" - איננו מפחיד בכלל ואפילו לא קשה. אלא קל פשוט ונוח, לא נפאלת היא ולא חרוקה היא. היא איננה דורשת שינוי 'מעשה', כי אם שינוי 'התייחסות'.

אנרגיה - צורך בסיסי

כל הנבראים שבעולם, זקוקים למזון. אין שום יצור ונברא שיכול לנוע ולפעול בלי להזין את עצמו באנרגיה. הדומם, בכדי לנוע, זקוק לחשמל סוללה או דלק. הצומח, כדי לגדול, זקוק למים. החי, כדי לחיות זקוק למזון, כל אחד לפי עניינו. אפילו המלאכים זקוקים למזון רוחני דק (ויזמא פ"ח).

וכך גם האדם - בכדי לחיות ולהתקיים, וכל שכן בשביל להתקדם ולפעול - הוא זקוק להזין עצמו באוכל ושתייה. אם

דבר המערכת

ימים ספורים

אנו עומדים בימים 'ספורים'.

המים הללו, אינם 'סתם' איזה יום, אלא ימים ספורים אולם. כל יום יש לו מספר.

זו היא האמת. אין 'הודי' שהוא 'סתם', ואין יום ואפילו שעה שהיא 'סתם'. לכל אחד ולכל רגע יש ערך ויש משמעות. תלוי אם הוא 'סופר' אותו...

ספירה אינה עניין של כמות, אלא של איכות.

גם אם ישנה כמות מדהימה של זבובים - אין בזה סיבה כדי לספור. ומאידיך, יהלומים בודדים, יכולים לגרום לזה שמחויק בהם - לספור אותם ללא הרף.

התרגלנו לספור כמויות - 'שעות' של לימוד, 'כמויות' של הספק, תקופות 'שלמות' של התגברות, או 'שימה' של השגות. אבל זו בדיוק הסיבה שהחיים שלנו - באיזה שלב - הופכים להיות 'לא' שווים. כי את הכמויות אין לנו, ואת האיכות - לא למדנו לספור.

אילו נתמקד באיכות. יהודי - זה כבר משהו. עושה ברכה - משהו גדול. מתגבר בשעת ניסיון - הרבה יותר משהו. וכן הלאה. אם נלמד לספור 'איכות' ולא 'כמות' - החיים שלנו יהיו שווים מאד.

זה מה שאנחנו עושים כעת. לומדים לעשות עסק מ'כלום', כי אין דבר כזה. כך מתחילים לחיות, כך מתחילים 'ליהנות' מהחיים, וכך ורק כך אפשר לקבל תורה. כי התורה לא נמדדת בכמות אלא באיכות - האיכות ש'אתה' נותן לה.

אנשי בשורה אנו היום.

לאחר כשנתיים וחצי מאז הוצאת הגליון - נמצא בידנו אוסף נפלא של עשרות גליונות, ומאות מדורים, שכל אחד וכולם ביחד - החיו עם רב, כפי שהעידו ומעידים התגובות הרבות שזרמות כל העת למערכת.

ועל כן בסייעתא דשמיא צירפנו הכל לקובץ מרוכז - המכיל את כל האוצר היקר הזה, ומופץ ברחבי הארץ. ומעתה, כל החפץ להביא ברכה אל ביתו, בצורה מסודרת ואחידה - יכול לרכוש את הקובץ, וליהנות מהשכל.

במקביל, ייתכן מאד שבתקופה הקרובה גליון ישנה את פניו, והפוך לקונטרס קומפקטי ונוח. כאשר בד בבד, הוא יופץ במערכת הפצה מסודרת יותר, שתקל על השגתו ועל קריאתו.

ישיר כח לכל המגיבים - המחזקים והמעירים כאחד, נשמח לשמוע מכם הלאה. כי הכל בידיכם ובשביבכם.

הנושאים הבאים:

תמוז - אכילה [ב]
אב - קדושת הברית
אלול - התחזקות

תשרי - שמחת תורה
מרחשוון - ידיעה ובחירה
כסליו - תוכחה

את ה'טעם' שבמאכל. כתוצאה מכך, אדם נמשך אל המאכלים, כביכול כדי להזין ולענג את הגוף, אך המטרה והתוצאה האמיתית היא שבכך הוא מכניס לתוכו את החיות הרוחנית, וזה מה שנותן כח לנשמתו.

וכמו שמבאר הבעש"ט את הפסוק: "רעבים גם צמאים - נפשם בהם תתעטף", שכשאתם 'רעב או צמא', כלומר הוא מרגיש שהוא נמשך לאכילה ושתיה או למאכל ומשקה מסוימים, אות הוא ש'נפשו בהם תתעטף' - באותו מאכל או משקה ישנו חלק מהנפש שלו, ולכן הוא נמשך לזה כדי להכניס זאת לתוכו.

זהו המושג הידוע בספרים הקדושים, שבכל דבר בעולם - בפרט בתענוגים - ישנם 'ניצוצות קדושים'. הכוונה היא שישנו אור רוחני, ש'מתלבש' בכל מה שיש בעולם, וזה מה שנותן לזה את ה'טעם'. האור הרוחני הזה נקרא 'ניצוצות קדושים', כי הוא מורכב כביכול מחלקי אלוקות שמפוזרים ומכוסים בבריאה, וכאשר אדם משתמש בזה - בדרך הנכונה כדלהלן - הוא 'מתקן' את ה'ניצוצות', כי הוא מכניס אותם אל תוכו, ומקבל מזה כח וחיות רוחנית.

נבאר את הדברים בצורה פשוטה לעובדא ולמעשה.

בירור הטוב מהרע

העולם, בו אנו חיים - מעורב טוב ורע.

באופן כללי - יש בו שלשה חלקות. יש את חלק ה'טוב' שהוא הקדושה, התורה והמצוות. יש את חלק ה'רע' שהוא הטומאה, האיסורים והעבירות. שבפנימיות מכונים 'ג' קליפות הטמאות'. [ואם כי גם שם יש 'ניצוצות קדושים' שמחיים אותם, כי אם לא, לא היה להם קיום. אך אין לנו אפשרות 'לברר' אותם, ולכן אסור לנו להיכנס להם]

החלק השלישי - הוא החלק האמצעי, שאינו לא מצוה ולא עבירה במוצהר. והם כל ענייני העולם, כגון אכילה, שתיה, שינה, משא ומתן, וכיו"ב. החלק הזה נקרא 'קליפת נגה', והוא מורכב מטוב ורע באופן כמעט שווה, וכאן יש לנו עבודה של 'בירור'. כפי שנבאר.

מה שמחיה את העולם - הוא מציאות ה' השוכנת בו. בכל פרט בבריאה, מהקטן ביותר ועד הגדול ביותר, - דומם צומח חי ומדבר, אש רוח מים ועפר - מונח בתוכו מציאות השי"ת. זהו מה שמחיה אותו, וזה מה שנותן לו את כל החן והטעם המראה והחיות שיש בו. זהו החלק ה'טוב' שבו.

יחד עם זה ובמקביל ממש - יש 'כיסוי' [קליפה] שפרוש על כל העולם ועל כל פרט שבו, וגורם לנו לראות את הדברים בצורה חיצונית בלבד, שמנותקת כביכול ממצייאות רוחנית ועליונה. העולם נראה כמצייאות לעצמו, ויש בו גם כל מיני פרטים, שכל אחד מהם הוא ישות לעצמו. יש אבנים, יש פרחים, יש בעלי חיים, יש אנשים, יש אוכל, יש כסף, וכן הלאה. זהו החלק ה'רע' שבו.

כאמור, החלק ה'חי' שבכל דבר, זה שנותן בו את הטעם המראה והריח - הוא רק מחמת החלק האלוקי שיש בו, שבשפת הפנימיות נקרא 'ניצוצות'. אך העולם מטעה ונותן את הרושם, שהדברים הללו שייכים לחלק החיצוני שבו.

כאן הגענו לנקודת המרכז של עבודת האדם. כל שעלינו לעשות - הוא להסתכל על העולם, ועל כל פרט שבו, לא בעיניים חיצוניות של גוי, שרואה את העולם כישות לעצמו, וכמצייאות מנותקת, אלא בעיניים של יהודי שרואה את הכל בעיניים של אמונה, ומאמין שיש פנימיות רוחנית אלוקית בכל דבר. בכך הוא מקלף את ה'רע', ומגלה את ה'טוב'.

בירור ותיקון הניצוצות

לכך כל דבר בעולם דורש אנרגיה. אילו היו כל הדברים מקבלים את הכוח לפעול - ישר מלמעלה, בלי התערבות חיצונית - לא היה בזה כמעט נסיון. היינו רואים השגחה גלויה עין בעין. המציאות בה אנו נדרשים למלאות אנרגיה בכל דבר - חשמל ודלק לדומם, מים לצומח וכו' - נותן לנו את היכולת לטעות ח"ו ולחשוב כביכול זה לא מחובר למעלה, וכאשר אנו מתגברים על ההרגשה הזו, ומבררים' במחשבתנו שאין זה כך, אלא למרות הפעולה החיצונית מצדנו, מה שמחיה זאת באמת הוא הכח הרוחני שבו, שהוא כח אלוקי - בכך אנו 'מתקנים' את הדבר.

וכשה מגיע למזון האנושי - הבירור עולה שלב. כאן יש לנו לברר לא רק את עצם הדבר, שהכח שבידנו אינו מהאוכל החיצוני אלא מהפנימיות שיש בו, אלא יותר מכך - גם הטעם והמראה וריח של המאכל, אינו משהו חיצוני, אלא 'נפשם בהם תתעטף' - זהו מהניצוצות הקדושים שטמונים בו. המחשבה הזאת 'מבררת' את המאכל, מפרידה ממנו את ה'רע' שהוא ההסתרה ומגלה בתוכו ומתוכו את ה'טוב' שהוא הגילוי.

כל אוכל שיהיה נוטל בידיו [וכן שאר תענוגים] - יהיה בהכרח או 'טוב' או 'רע', תלוי בו.

אם הוא לוקח אותו כמו שהוא, נהנה ממנו בלי מחשבה, וממשיך הלאה - הוא הופך ל'רע'. כי הוא הכניס לתוכו כח של כסיו ושל הסתרה, והוא יחוש זאת היטב; גופו יהיה כבד, מחשבותיו מבלבלים, והחשק אל הקדושה ייחלש. לעומת זאת - אם הוא יקדיש רגע, ויחשוב מחשבה של אמונה - שיש כאן פנימיות, ושכביכול השי"ת מלוכש באן, וזה מה שגורם את התענוג - אזי הוא הופך את זה ל'טוב'. התענוג שלו לא יהיה מהאוכל, אלא מהשי"ת, והוא ירגיש זאת היטב - הוא יקבל חשק לעבודת ה', מח חדש לתורה, ולב חדש לתפילה.

כמובן שככל שנכנסים לזה, זוכים להבין יותר ויותר את הפנימיות של כל דבר, וממילא נגמלים מהצורך והרדיפה של התענוגים החיצוניים. וכך יכולים להתיישב כראוי, לאכול רק מה שצריך וכמה שצריך ולא יותר. טעמו וראו כי טוב ה'.

מחלוקת לשם שמים

שמתוך היסודות שהניחו אבות העדה הזאת בישראל, בדורות הקודמים, או בדור שלפנינו - צריך להיות ברור כך וכך, ולפי זה יסודות הדת והדעת הם: א... ב... ג... וכו'.

אבל אם נבין בדעת רחבה, שממש 'מעיקרא דדינא פירכא', שהרי בעצם אני וחברי נמצאים לא במקום אחד, אלא במקום אחרי לגמרי, כי ממש כל עניין שבעולם יש לו כמה צדדים (בדרך כלל צד 'חסדים' וצד 'גבורות', ועייין, וגם בזה יש הרבה פרטים), ואדרבה, שלימות העניין הוא דווקא ע"י כמה צדדים, ולכן, לתועלת שלימות העניין - נתן השי"ת לכל אחד ואחד 'כלים' ו'צמצומים' אחרים, שמתוך 'כליו' ו'צמצומיו' באמת יבין כך וכך, ויסבור ויחשוב כן, והשני יבין ויחשוב אחרת, עד שמצד אחד לא יוכל להבין כלל אחרת.

נמצא א"כ, שע"י ה"דעת" שמאיר משה רבינו ע"ה, נוכל להבין (לפחות מרחוק בתורת 'מק"ף') שעניין זה עצמו המדובר הוא רחב, וגדול הרבה יותר ממה שאני יכול להכיל. ואמנם מצד מה שנתן לי השי"ת להבין אני צריך לעמוד על שלי באמת, בכל מה שנוגע להנהגתי, והנהגת התלויים בי, אבל במה שנוגע לשלול את השני בדיבורים קשים או במעשים הרי זה כולו טעות, כי הרי בוודאי שהכלים שניתנים לו לגלות מה שהוא צריך לגלות מה שהוא צריך לגלותם, ולהשלים העניין בצדדים האחרים שלו, גורמים שיבין ויחשוב ויעשה להיפך ממש, והבן היטב.

ובאמת כל זה מונח בעצם המילים 'לשם שמים', שהוא 'אש ומים'. שכל המחלוקת הוא להביא את הצד החסר - האש או המים, בכדי שיהיה נעשה מזה 'שמים חדשים'.

והוא באמת 'דעת' נפלא, כי דעת זה כולל מה שמעבר לבחינת החכמה והשכל השייך לי, והוא ג"כ 'אהבה' נפלאה, כי אהבת השווים הוא בבחינה מסוימת 'אהבה תלויה בדבר', כי היא תלויה בזה שאנחנו שווים, משא"כ אהבה זו היא על החילוקי דעות החרייים בינינו, עם כל זה יש בינינו אהבה, ואם כן היא אהבה שאינה תלויה בדבר [כדוגמת בית שמאי ובית הלל, שנחלקו בחמורות ונוראות, שזה סובר שעניין זה הוא בכלל חייבי כריתות, וזה סובר שזה מצוה רבה, ועם כ"ו היה ביניהם אהבה נפלאה, כמבואר במשנה ובתוספתא ביבמות, וזה מה שרביז"ל מביא הרמז ש'משה' הוא ר"ת 'מחלוקת שמאי הלל'].

י.ג. מודיעין עלית

ברצוני לשתף בס"ד את הקוראים החשובים, בנקודה נפלאה שהאיר לי השי"ת.

ידועים דברי המשנה (אבות ה"ז) שיש 'מחלוקת לשם שמים', ויש 'מחלוקת שאינה לשם שמים'. ובמה זה תלוי? מבואר בליקוטי מוהר"ן (סימן נו) שזה תלוי בעניין ה'דעת'. שכאשר חסר דעת, אזי המחלוקת איננה לשם שמים, אך כאשר יש דעת, אזי יכול להיות מחלוקת, שבאמת איננה מחלוקת אלא שלום. ומביא על זה רמז, ש'משה' [שהוא הדעת, כמבואר בכל הספרים] ר"ת 'מחלוקת שמאי הלל', היינו שעל ידי הדעת יכול להיות מחלוקת שאיננה מחלוקת, אלא שלום גדול.

והנה ידוע, שבמצרים היה ה'דעת' בגלות, וכשיצאו ממצרים - 'יצא ה'דעת' מהגלות. ובוה הוא מבאר מאמר חז"ל 'עוגה שהוציאו ממצרים' - היינו שהוציאו את ה'מצה-מצותא' ממצרים, שהוציאו את המחלוקת מהמצב של גלות הדעת, ו'טעמו בהם טעם מן' - היינו שמתוך גאולת הדעת, הגיעו למצב שיכלו להרגיש ב'מחלוקת' טעם מן, שהוא דעת נפלא [כמבואר שם בכמה דרכים עניין ה'מן', עיי"ש].

ואמרת לעצמי: מאי כולי האי? מהו הבשורה הגדולה, והגאולה הגדולה שאנו זוכים לזה בפסח - שזוכה למחלוקת לשם שמים!... והוא לכאורה תמוה ביותר.

אמנם המעיין שם, ראה שאכן יש כאן יסוד נפלא, וכפי שאבאר.

הנה בוודאי בכל מחלוקת יש בתחילה עניין ה'חילוקי דעות', ומזה בא עניין נוסף של 'מריבה'. והנה חלק ה'מריבה' שבמחלוקת [אע"פ שגם בזה נמצא לפעמים] [אצל גדולי עולם] עניין של 'לשם שמים', וכמו שמצאנו לגדולי הדורות שכתבו זע"ז דיבורים קשים כמדקרות חרב, אבל בוודאי שבסופו של דבר] הוא עניין כואב עד מאד, וכמה חורבנות וצער מתגלגלים על ידי עניינים אלו כידוע בכל התקופות שהיה כזאת.

אבל החלק של עצם ה'חילוקי דעות' אינו כן. כי כל הכאב שבמחלוקת נובע בעצם מחוסר נקודה של 'דעת', והוא מה שאדם רואה את עצמו ואת חברו באותו מקום, ומתוך כך בא ההנחה שחברו צריך ג"כ לחשוב ולסבור כמותו (ולכן כואב לו עד מאד, איך זה שהוא לא מבין דבר כ"כ פשוט), ולדוגמא, אם שנינו מוגדרים כ'בני תורה' או כ'בני חוג פלוני' או 'חסידות אלמונית', הרי אני מניח

קדושת האכילה

יעקב: זה נשמע חידוש. אשמח לשמוע במה דברים אמורים.

משה: בא ניקח כעת נקודה אחת לדוגמה, ואולי בהזדמנות אחרת נדבר על עוד דוגמאות ונרחיב יותר את הנושא.

יש מאמר מעניין בליקוטי מוהר"ן (ח"ב סימן ז), שם הוא מביאר באריכות, שיש הארה שנקראת בשם "הארת הרצון" והיא מאירה לאדם **דווקא בשעת האכילה**. והוא מדגיש, שכל אחד, אם אינו 'שלימול' יכול לזכות לזה.

אז כמובן במבט ראשון זה נראה מושג מופשט וגבוה. אבל אם נתבונן נראה איך שהוא שייך אלינו, ונבחין שזה יכול להפוך לנו את החיים לגמרי.

כי ההסתכלות הפשוטה בעולם על עבודת האכילה היא, שהגוף מושך לעבר הרצונות שלו, וצריכים להילחם בו ולשבור את הרצון הזה, ורק כך יוצאים מתאוות אכילה. אז ממילא, יש אמנם כמה בודדים שזוכים באמת לשבור קצת את הגוף [וזה גם בדרך כלל לא בשלימות, כי גם במעט דמעת שאוכלים, נשאר ה'תאוה' שבוה ולא מרוויחים כמעט כלום (כמבואר בליקוטי מוהר"ן סימן י' ובעוד מקומות שכל זמן שאין מתקנים את האכילה עצמה שתהיה בקדושה וכדלהלן, לא יעזור כל התעניות והסיגופים וכיוצא ב']], אבל רוב העולם רחוק מזה מאוד, וע"כ מתייאשים מכל העניין של קדושת האכילה.

אבל במאמר הנ"ל, מוהר"ן נותן לנו הסתכלות אחרת לגמרי; 'תבין שהזמן של אכילה הוא זמן גבוה, ואפשר לזכות דווקא אז לקרבת ד' נפלאה, ולרצון והשתוקקות להשי"ת שאין לשער, ועי"ז נכנס האדם לקדושת האכילה באופן של עשה טוב, וממילא לאט לאט הוא יוצא מההימשכות אחר תאוות האכילה.

כי כפי מה שמסתכל על הדבר בצורה של קדושה ודבר גבוה, ממילא לא נכנס בזה עניין של תאוה, כמו שכל אחד מבין שבעת אכילת מצה לא צריכים לעסוק בשבירת 'תאוות אכילה' שנמשך לאכילת מצה, כי מי חושב אז בכלל על תאוות אכילה, הרי כל אחד מבין לפי דרגתו שעוסקים באכילת מצה הקדושה, ומה שייך כאן תאוה.

כך הוא גם בכל עבודת האכילה במשך השנה. כשאדם מבין באמת מהו הזמן של האכילה, ולאיה הארה של רצון וקרבת ד' יכולים לזכות אז, הרי ממילא אינו מעניין אותו כלל עניין של תאוות אכילה, ולכן זה עיקר האופן אצלנו לקדושת האכילה - לא רק דרך השבירה וה'סור מרע', אלא גם ובעיקר דרך ה'עשה טוב', ע"י שנתפלל הרבה להשי"ת לזכות להאמין באמת בהארת הרצון שמאיר בשעת האכילה, ולזכות שיאיר עלינו עניין זה בשלימות.

יעקב: העניין של 'הארת הרצון' - מאיר ממילא, או שצריך לעשות איזה דבר בשביל לזכות לזה?

משה: עיקר הארת הרצון הוא דבר שמאיר ממילא ע"י המצוות שיש באכילת ישראל, וכמבואר באריכות בדברי ר' נתן [בהלכות חלה הנ"ל ובהלכות נט"ו"ה], אמנם יש בזה כמה וכמה דרגות, וזה תלוי בכל אחד כמה הוא מושקיע בזה. וגם עיקר הארת הרצון הוא שיאיר ההארה על האדם בעצמו שיתעורר אצלו הארה של רצון והשתוקקות להשי"ת.

אבל עיקר האופן לזכות לזה הוא ע"י האמונה הפשוטה במציאות **שכבר קיימת**, שמאיר עכשיו הארת הרצון, וככל שמרבה לחשוב

משה: שלום יעקב, נו, אז התחלנו להיכנס לימי הספירה הקדושים, אחר שזכינו לשבע ימים נוראים של ימי פסח הקדושים, מה נשמע ככה?

יעקב: אוי, משה, אתה באורות... מי זוכר בכלל שהיה פסח, אבל באמת אם הזכרת לי את פסח, וזכרתי בנקודה מעניינת שחשתי בפסח. שמת' לב, שכמעט כל המצוות של פסח סובבות סביב אכילה - פסח, מצה ומרוח, ולא לאכול חמץ וכו'. לכאורה הוא דבר פלא קצת, לא?

משה: אתה צודק מאוד. ואוסיף על דבריך. מבואר בזה"ק שהמצה היא כמו 'תרופה' שנותנים לנו במשך שבעה ימים, ואחרי שקבלנו את התרופה הזו, אנו יכולים לאכול חמץ. זאת אומרת שבבחינה מסוימת מה שקבלנו בפסח - זה את האפשרות לאכול חמץ... [ובאמת בליקוטי הלכות יש אריכות על העניין הזה, שבכל חמץ צריכים לגלות את בחינת ה'מצה' שבו, שמהו הוא עיקר קדושת האכילה, אבל אלו דברים עמוקים ולא ניכנס אליהם עכשיו].

עובדה מעניינת נוספת יש לציין, שבימים אלו שאחרי פסח התחיל ירידת המן, שהוא ג"כ עניין של אכילה, וא"כ כמה שבכל השנה, הנושא של קדושת האכילה הוא דבר נצרך מאוד, בימים אלו הוא ממש עניינא דיומא.

יעקב: "קדושת האכילה"... נשמע לי מושג גבוה מידי, נראה לי שאנחנו אנשים פשוטים מידי בשביל דברים כאלו.

משה: אתה צודק ולא צודק. כי אמנם יש בזה גם דרגות גבוהות, בפרט בעניין של מיעוט אכילה וסיגופים וכיוצ"ב, ומהו אנתנו אולי עדיין רחוקים, ובאמת ידוע מהרבה צדיקים שאמרו שדורות האלו אין לעסוק כל כך בתעניות וסיגופים, כי הדורות חלשים ודברך כלל זה מחטיא את המטרה וממעט במלאכת שמים, אא"כ אדם גדול שראוי לכך.

אבל יש בזה גם חלקים פשוטים יותר, ששייכים אלינו. לדוגמה, הנושא של 'איך לאכול', יכול להיות שנוגע אלינו יותר מהדורות הקודמים, כי דווקא מחמת שאנו כן צריכים לאכול, עלינו לדאוג לאכול בצורה נכונה באופן שהאכילה תקרב אותנו להשי"ת ולא להיפך.

יעקב: זה נשמע קצת סתירה, אתה אומר לאכול הרבה ולאכול ודברים טעימים, ואתה עוד רוצה שהאוכל יקרב אותך להשי"ת, זה קצת מוזיקי את מי שרוצה לגמור ש"ס בליה אחד ועוד לישון באותו לילה...

משה: קודם כל - בוא נדייק. לא צריכים לאכול הרבה וגם לא צריכים לאכול דברים טעימים. ובוודאי מי שיכל למעט באכילה ולהימנע מאכילת תענוגים - קדוש י"אמר לו. אלא שהדגשתי שגם מבלי להיכנס לנושא של מה לאכול וכמה לאכול - בכל מקרה אפשר וצריך שהאכילה תקרב אותנו להשי"ת, והכוונה **לכל** אכילה, יהיה מה שיהיה וכמה שיהיה.

ואכן בעיני רוב העולם זה נראה סתירה, ולכן רוב העולם מיואשים מקדושת האכילה, וזה עצמו השורש והסיבה שנופלים בכלל מעבודת ה', וכלשונו הזהב של ר' נתן [בהלכות חלה ה"ד אות ג] שרוב נפילת האדם הוא מחמת האכילה, כי נופל בדעתו מחמת אכילתו, ועי"ז מייאש עצמו לגמרי.

אבל באמת זה לא נכון, ואין שום סתירה בין הדברים. כי כל אחד יכול לזכות לאכול באופן שהאכילה תקרב אותנו להשי"ת ולא להיפך, והכל תלוי בהסתכלות של האדם.

טעימה מותרת מוהר"ן על הנושא

מְפָלֵג בְּלִי שְׁעוֹר וְכוּ', כִּי עֶשְׂרֵי הָאֲכִילָה וְהַשְּׂבִיעָה מְהֻרָצוֹן בְּבַחֲיוֹת וְיִמְשְׁבִיעַ לְכָל חַי רְצוֹן. וְכַמוֹ שֶׁפָּתוּב: וְנִפְתְּלֵי שְׁבַע רְצוֹן, וְנִמְלָא בְּרַפְתִּי ה' וְנִמְלָא בְּרַפְתִּי ה' וְנִמְלָא בְּרַפְתִּי ה' וְנִמְלָא בְּרַפְתִּי ה'.

וְעַמֵּר הַטַּעַם וְהַתַּעֲנוּג שֶׁל הַדְּבַר מְאֻכָּל נִמְשָׁךְ מִרְצוֹן הָעֲלִיּוֹן. וְצִרְיָן בְּלִי אֶחָד לְהַתְּגַבֵּר בְּשִׁיעַת אֲכִילָתוֹ שֶׁיְעַלֵּה הַכָּל לְשָׁרְשׁוֹ, שֶׁיִּזְפֶּה עַל יְדֵי הָאֲכִילָה לְהֶאֱרַת הָרְצוֹן כִּנְל, שֶׁיִּשְׁאֵר עֶשְׂרֵי שְׁלֹמֹת הַבְּרִירָה וְהַעֲלִיָּה שֶׁל כָּל הַנִּיצוּצוֹת שֶׁבְּמֵאֲכָל, שֶׁיְעוֹלִין לְרְצוֹן הָעֲלִיּוֹן שֶׁיִּשְׁאֵר שְׂרָשֵׁם הָעֲלִיּוֹן בְּיָדוּעַ, וְזֶה יְכוֹל כָּל אָדָם לְזַכּוֹת. (ליקוטי הלכות חלה הלכה ד אות ג)

כל אחד מתקן באכילתו

וְכָל אָדָם צָרִיךְ לְהִתְחַזֵּק לִילָף עִם הַתּוֹרָה הַנִּיְלִי, לְחַזֵּק אֶת עֲצֻמוֹ תְּמִיד בְּה' וְתִתְּבַר וְלִבְלִי לְיִאֵשׁ אֶת עֲצֻמוֹ בְּשׂוּם אִפְּן רַק לְיַדֵּעַ

הַמִּשְׁךְ בְּעֵמּוּד הַבַּא <<<

בית היין

הארת הרצון - דווקא בשעת האכילה

מי שהוא איש חיל ואינו תוקף (שקורין: רע מפלג, שלימול), הוא יכול לקבל בעת האכילה הארת הרצון, דהיינו שאייר לו הרצון בעת האכילה, וישתוקק וינסף מאד אליו ותתברר הרצון מפלג. בלי שום ידיעה, שלא ידע פלג מה הוא רוצה. (ליקוטי מוהר"ן ח"ב סימן ז)

עיקר תענוג האכילה נמשך מהארת הרצון

וצריכין להיות חזק באמונה עד שיזפה להארת הרצון בשעת האכילה, שישתוקק וינסף לה' ותתברר הרצון מפלג וכו' (פמבאר בליקוטי תנינא סימן ז), עין שם, ובאשר שמעתי והבנתי אז משיחתו הקדושה שהשיח' אז בעת ההיא, שצריך האדם לחזק את עצמו רק באמונה שלמה בלי שום חקירות, ואז יזפה על ידי האמונה לעלות לרצון עד שישתוקק וינסף לה' ותתברר הרצון

ספירת העומר

שאלה:

מהו פשוט ענין ספירת העומר?

תשובה:

כמוכח, שלא נתיימר לבאר במסגרת זו כל ענין ספירת העומר, לזה ראוי ללמוד ולעיין בספרי צדיקים, שם מתבאר לעובדא ולמעשה, מהו עבודת הספירה בכמה וכמה אופנים.

אך נזכיר את פשוט הענין, שספירת העומר הוא הכנה לקבלת התורה הקרב ובא. וכל מהות מצות הספירה הוא לכסוף ולהשתוקק, כמו אחד שמתגעגע מאוד לאיזה דבר, ומחמת זה הוא סופר את הימים מתי יזכה לבוא לאותו הדבר, וכמו כן יש לעורר בלב ציפייה לחג השבועות ולקבלת התורה, שזהו בפשטות סוד הספירה לספור הימים לקבלת התורה (כמובא בספר החינוך ש"ו).

ולכן מובן שבנוסף על עצם אמירת הספירה של היום, אנו מעוררים בליבנו את הגעגועים לקבלת התורה, להתחדש במצוותיה ובהשגת קדושת הקרבה לה' שמתגלה באור התורה הק', לזכות לשמוע את הדבור "אנכי ה' אלקיך" וכו'.

כי בוודאי שכולנו רוצים לקבל תורה, אבל מצד שני קשה לנו להאמין שבאמת שייך להיות מציאות חדשה של התחדשות בתורה, כי היצר הרע מכניס כעין כפירה קטנה בלב: "וכי מה כבר יכול לקרות בחג השבועות הבא, מה שלא היה בשנה קודמת?". ולכן בדיוק יש לנו את המצוה הנפלאה הזו של ספירת העומר, שעיקרה של מצוה זו היא פשוט "השתוקקות וכיסופין", להתרכז באמת הזו, שאנו ממש הולכים לקבל את התורה, להתפלל ולבקש על כך שנהיה כלים ראויים לקבל את התורה.

ומהו קבלת התורה? להמשיך עצות חדשות איך לזכות לקיים את התורה. כי אם נסתכל טוב במה שנעשה עמו, נראה שכל החסרון שלנו בעבודת ה' הוא, חסרון העצות. כל אחד עובר עליו בכל יום ויום מעברים שונים ומשונים, ואינו מוצא דרך איך להתקרב ממש להש"ת. והאמת שיש עצה לכל דבר, רק שכל אחד צריך עצה אחרת בכל פעם, וזה אי אפשר להגיד לו לכתוב בספר. אלא כל אחד צריך בעצמו לצעוק לה', עד שהש"ת יאיר לו איזה תבונה חדשה - הארת הדעת, או יגלה לו עצה מעשית פשוטה איך להיות טוב את המצב הזה שעובר עליו.

וזהו ההכנה לקבלת התורה, כיון שבכל יום ויום מימי הספירה הק', נמשך עלינו איזה דרך ועצה חדשה, לתקן עוד מדה רעה ועוד סוג של התגברות היצר, לפי סוד הספירה שבאותו היום. והכל תלוי בהתעוררות הלב והאמונה, לדעת שכל ספירה וספירה הוא הזדמנות, לפעול עלינו עצות ודרכים חדשים שיקרבו אותנו להש"ת. ומשום כך אנו מבקשים ומתחננים וצועקים מעומק ליבנו להש"ת, שיטהר ויקדש אותנו, ויגלה לנו את העצות העמוקות של הצדיקים איך להתקרב לה' בכל יום ויום לפי הענין ומצב שעובר עלינו באותו היום, לפי הנהגת הספירה והמידה הפרטית של אותו היום, וכך נהיה כלים נפלאים הראויים לקבל את התורה. (ליקוטי הלכות ר"ח')

שאלה:

איני מרגיש שום התעוררות וכיסופים מיוחדים לקבלת התורה?

תשובה:

זהו בדיוק תפקידם של ימים אלו. שדייקא ממקום שאין שום התעוררות הלב, נעורר בלבינו באתערותא דלתתא,

>>> המשך

תמיד פי מלא כל הארץ כבודו, ועדן ה' עמו ואצלו וכו', עד שייצפה להתחזק בפשטת האכילה שיגיע להארת הרצון שדייקא בעת האכילה יגיע עליו רצון והשתוקקות חזק ונמרץ מאד מאד לה' יתברך וכו' כמו שכתבנו אצלנו.

וזהו ההפך ממש מהנפילות של רב העולם, שעל פי רב נופלים בדיעתיהם מחמת מעשיהם שאינם פהגן, ורבים מייאשים את עצמם, כדוע רעה חולה האת תחת השמש, ורב הנפילות הם על ידי האכילה, כמבאר בדברי רבנו זכרנו לברכה במקום אחר, כי בודאי כל זמן שאין זוכה לקדשה פראי בודאי אינו אוכל בקדשה וטהרה פראי, ומחמת זה דרך הרבה לפל בדיעתם בכל פעם מחמת האכילה והצמאת כל זה מעשה בעל דבר, פי אסור לפל בדיעתו מיום דבר, כמבאר בדברינו פעמים אין מספר, אדרבא, צריכין לחזק את עצמו בכל פעם בכל יום פנ"ל, ובפרט בפשטת האכילה שסאור להיות אז איש עצל (שקורין שלימולניק) כמו שכתבנו אצלנו, רק להיות איש חיל עד שייצפה להארת הרצון בפשטת האכילה דייקא.

הינינו לא די שסאור לפל בדיעתו על ידי אכילתו, אדרבא, צריכין לידע ולהאמין שאכילת איש הישראלי יקרה מאד מאתח שאכילתו על פי התורה על כל פנים שאינו אוכל דבר האסור חס ושלום רק הכל על פי התורה, כמו שכתבנו: "ותורתך בתוך מעי" כמו שפרש רש"י שם: 'כל מאכלי על פי', וגם מברך על כל דבר תחלה וסוף. ועל ידי זה כל אדם מיישראל מברך ברוח הרבה שאכילתו ויש לו לאכל בשמחה ובהתחזקות גדול בה' יתברך ולידע פי מלא כל הארץ כבודו וה' עמו וכו' פנ"ל עד שייצפה בפשטת אכילתו דייקא להארת הרצון שיישטוקק אז דייקא לה' יתברך ברצון מופלג מאד ואז הוא תכלית שלמות הפרור של כל הניצוצות שעולים לשרשם העליון פנ"ל (שם)

לעשות מומאכל בהמה - מאכל אדם

פי בכל ימי הספירה תקנו בחינת מאכל בהמה על ידי העמר שעורים, דהינו שעוסקין להאיר ולגלות שגם בתוך בחינת מאכל בהמה יכולין להקשיף ולהאיר אמתת אלקותו לידע פי גם שם ומצא ה' יתברך עד שייצפה גם אז לבחינת הארת הרצון בפשטת האכילה.

הינו שאפילו האדם הפשוט שאינו זוכה עדין שתהיה אכילתו בבחינת מאכל אדם בשלמות, גם הוא יהיה איש חיל ולא יתקן (שקורין שלימולניק). ויתגבר בפשטת אכילתו להקשיף על עצמו הארת הרצון המופלג, פי בכל אדם יכול לזפות לזה, שדייקא בפשטת אכילתו יצפה להארת הרצון המופלג וכו'. (שם) הלכות נטילת ידים לסעודה ובציעת הפת הלכה ו אות לד)

ספירת העומר ושבועות - תיקון האכילה

ובכל פעם פפי מה שנמשך עליו הארת היצוה והרצון הנ"ל, כמו כן מתברר אכילתו ממאכל בהמה למאכל אדם עד שייצפה למאכל אדם בשלמות, שהוא בחינת ספירת העמר ושבועות, שפקרין בהם תחלה עמר שעורים מאכל בהמה ואחר כך בשבועות שתי הלחם מאכל אדם.

פי בתחלה על ידי הקרבת העמר וספירה מבררין מאכל בהמה על ידי שפמשיכין הארת הדעת, שגם בתקף הירידה - אפלו בהרוח שטות ממש - אפלו במאכל בהמה, גם שם נמצא ה' יתברך פנ"ל, וגם שם יכולין לזפות בפשטת אכילתו להארת הרצון, פי הרצון חפשי תמיד, שאפלו בעמק גלותו המר והקמור מאד שנתענה לתוך רוח שטות פנה, הן בענין מתשבותיו והרהורי הרעים מאד, הן בענין הפרנסה שגפול מהפשוטן דקדשה לנטוונות של שוא והקבל, גם שם ימשיך על עצמו הארת הרצון שנמשך בשרשו מעולם התורות מבחינת יזבל מבחינת שער החמשים, פי אף על פי כן אני רוצה ברצון חזק לה' יתברך, פי כפר הודיענו לנו הצדיקים האמתים פי עדין ה' אתי ואצלי וקרוב אלי תמיד פי מלא כל הארץ כבודו.

ועל ידי זה ממשכין על עצמו בכל פעם הדעת והרצון הנ"ל אפלו בבחינת מאכל בהמה, עד שמתברר מאכל בהמה בחינת שעורים וזכין לבחינת מאכל אדם, שהוא בחינת שתי הלחם של שבועות, שאז נמשך שפע הקתר על כל ישראל שמשם עקר הארת הרצון פנ"ל. ששם הוא עקר הטהרה והתקון מכל העוונות. (שם)

בעניין קדושת האכילה

הנה מוהר"ן מאריך מאד על עניין קדושת האכילה בכמה גוונים ואופנים, והדברים נראים לאנשים כערכנו רחוקים מהדרגה שלנו וריבי אור'.

אמנם באמת ישנם הרבה אופנים של קדושת אכילה ששייכים לכל אחד מאתנו, וכפי שנסתדר לפרט, ויש בזה כמה חלקים: א. כמה לאכול. ב. מה לאכול. ג. איך לאכול.

והנה שני העניינים הראשונים, הם יותר 'טכניים', ועל כן ניתן בקלות יחסית לכל אחד לעבוד עליהם, ע"י שמדי פעם ימנע את אכילתו, וכן על ידי שישתדל להמעיט באכילת תענוג לשם תענוג, כמו אכילת ממתקים ושאר מינים שאינם נצרכים לצורך גוף האדם, ונאכלים רק לשם תענוג.

וכמו כן יש את העצה של 'תענית הראב"ד' כידוע, וכן מה שמובא ברבינו יונה - לעשות הפסקות באמצע אכילתו (עיי"ש שכתב שחשוב לקרבו), ובפרט כשהוא עדיין רעב או שתאב לאותו מאכל, וק"ו אם מפסיק לפני אכילתו זמן מה.

אלא שיש לציין, שכשיעשה את זה ישתדל לרכז מחשבתו במשהו אחר ולא באוכל שרוצה לאכול, על מנת שלא יצא שכרו בהפסדו, ועל כן ילמד או יקרא משהו, ועדיף אם יוכל להתרכז ברצונות וכיסופין להשי"ת, ויכול גם לשיר איזה שיר של כיסופים וגעגועים להשי"ת, וכמו שכתוב בליקו"מ (ח"ב סי' ז') שבשעת אכילה מאיר הארת הרצון.

[ואציין כאן עצה נפלאה שראיתי מהגה"צ ר' יצחק מאיר מורגנשטרן שליט"א, שכתב ללמוד בע"פ מסכת ציצית, שהיא קצרה מאד ויש בה רק כ"ב משניות קצרות מאד, ואז יוכל לסיימה לפני כל אכילה (דבר שלוקח כשתי דקות), והאכילה תהיה סעודת מצוה של סיום מסכת, ובכך גם מרוויח שישיה מעט לפני אכילתו].

אמנם האכילה עצמה לאכול בקדושה, נראה עניין קשה מאד. אבל למעשה יש בזה אופנים השווים לכל נפש, ומקוצר הזמן והגליון אציין רק אחד מהם (ע"פ המבואר בליקו"מ סי' ט, עיי"ש):

בשעת האכילה, עיקר המלחמה היא

האם לדבוק בהשי"ת או ח"ו לדבוק באכילה, אשר על כן יכול אדם להתבונן שהנה הרי כידוע מהבעש"ט "לעולם ה' דברך ניצב בשמים" היינו שהקב"ה מחיה כל פרט ופרט בבריאה כל רגע ורגע, וממילא גם את המאכל שהוא אוכל ואת המראה שלו והטעם שלו הקב"ה מחיה במיוחד בשבילו ובצורה הטובה ביותר בשבילו (וגם אם המאכל אינו ערב לחכו, הרי זה השי"ת עשה כעת במיוחד לטובתו, וכן להיפך אם אכן המאכל טעים מאד, הרי שאין לו להתענג על זה אלא על כך שהשי"ת עשה זאת לטובתו, ורק לכן זה לטובתו, ודו"ק בזה היטב כי קיצרתי).

ועכ"פ יתבונן כיצד השי"ת כביכול מאכילו בעצמו כמו אב אוהב שמאכיל את בניו ובתורה בטובה ביותר בשבילו כנ"ל, וככל שיתבונן בזה יותר, יוכל לאט לאט להגיע למצב שיהיה לו תענוג גדול מהדבקות בו יתברך עוד יותר מהתענוג של המאכל, ועכ"פ עיקר מחשבתו תהיה נתונה בזה [גם אם אינו מרגיש בזה תענוג], ועי"ז כביכול אוכל מידו של השי"ת בעצמו.

וכמוכך, כמו על כל דבר, העיקר הוא להתפלל ולבקש על זה, בפרט לפני אכילתו, וכלשון התנא דבי אליהו: "עד שיתפלל אדם על דברי תורה, יתפלל שלא ינסו מעדנים לתוך מעיו" - ומבואר שהעיקר בזה הוא תפילה, ומה טוב אם יהיה לו מצולם איזה תפילה מליקוטי תפילות על אכילה ולומר לפני אכילתו.

[ואגב שהזכרתי דברי התנא דבי אליהו, אזכיר מה ששמעתי בזה מהגה"צ ר' צבי מאיר זילברברג שליט"א, שבדברים אלו יש מצד אחד התעוררות עצומה, כאן, שלפני שאדם מתפלל שלא ינסו מעדנים למעיו, זאת אומרת, כל זמן שאין לו עבודה של עניין האכילה, אין טעם בכלל לבקש על דברי תורה, כי הוא אפילו לא 'בתורת'. ומצד שני - מה נקרא 'לעבוד' על אכילה - 'תפלל' שלא ינסו מעדנים, זאת אומרת שאם הוא כבר ביקש על זה, הוא כבר שייך לעבודת האכילה, וממילא כבר יכול לזכות לדברי תורה, ודפח"ח].

וה' יזכנו לאכילה דקדושה ולעבודו בלבב שלם אכ"ר.

ג. קרית ספר

סיפורו של הרב דוד קליגמן הי"ו

בית וגן, ירושלים

הרקע שלי:

הסיפור שלי הוא לא דרמטי כל כך מבחינה, לא הייתי מיואש מחיי ולא אובד עצות - לא צרות כלכליות ולא בעיות רפואיות ב"ה.

החיים שלי נראו די טוב. הייתי אברך בכולל "נחשב", זכיתי ללמוד תורה, להקים משפחה וכו'... מה'אי-שקט' הפנימי ומהנדנדוד העדין שלא פוסק כבר התרגלתי להתעלם, כמעט וכאלו אינו קיים כלל. ברוך השם, אני זוכה לקיים את התכליתי, להיות בן-תורה, מה עוד אתה רוצה מעצמך!?

אפשר להיות חיים מתפשרים ופושרים עד 120, לצאת ממצרים ולמות במדבר מרוב צמא נפשי. לא כל אחד זוכה להגיע אל הארץ הקדושה. אני באמת לא יודע כמה זכיתי להתקרב לרבינו ולמה, אני גם לא יודע אם אזכה להגיע לאן שאני צריך להגיע - אני 'כן' יודע שאני בכיוון הנכון בע"ה, אבל כל נקדים את המאוחר.

ההתקרבות שלי:

לאחר שנים של גיעה כפי ערכי בתורת הנגלה, התברר לי שחייבים ללמוד גם את תורת הנסתר. חיפשתי כניסה לתורת הסוד בלי שום חיבור לברסלב, ונכנס בדעתי שטוב ביותר לנסות ולהתחיל עם הספר ליקוטי מוהר"ן. וכך למרות שלא הבנתי הרבה, נשאר לי טעם של עוד' מהיין ההונגרי, וכך עברתי מספר אחד לשני, וכך הלאה...

אנחנו חיים בעולם, שמונהג על פי חיצוניות, רצים ודוהרים אל עבר הישגים ותוצאות, מקווים לנצח את עצמנו בתחרות התורנית ל'צדיקות'. מה עם הדרך לשם? מה עם האיכות של העבודה? איפה בא לידי ביטוי מי שאני? כן, גם לעולם התורני ולבני הישיבות חדרה אותה השקפה ותרבות זרה, כמו שרבינו מסביר שאחד מתאוה למלא כריסו בעולם הזה, ואחד מתאוה למלא כריסו בעולם הבא. חשבתי לעצמי שזה רצון השם, ולא ידעתי שיש יותר.

החיים שלי כיום:

היום אני רואה את היהדות והתורה אחרת לגמרי, פרשתי מהמירוץ והתחרות שסביבי. אני מחפש משהו אחר, את החיבור שלי לבורא עולם ולתורתו הקדושה, אני מחפש מה השם רוצה ממני הקטן. זכיתי בראש ובראשונה לחירות הרוחנית שלי, להיות מי שאני רוצה וחושב, ולא מי שאחרים מצפים ממני. כמוכך, שהתוצאה המתבקשת היא שיש לי הרבה יותר חיות, שמחה וסיפוק בעבודת השם שלי. אפילו שאני לומד לבדי מחוץ למסגרת הכוללים, אבל הלב שלי קם לתחיה, אני חש את דפיקותיו, ושומע את קול דודי דופק.

ההתקרבות שלי לרבינו היתה הצלת נפשי וביתי, אומנם יש עוד הרבה מה לתקן ולשפר וגם לברר, אבל אני רואה יותר את הטוב שסביבי, ומשתדל לשמוח בחלקי עם בני ביתי. קיבלתי את אחת המתנות הגדולות בחיי, קיבלתי את "כיסופים". האמת, שיש עוד הרבה מה לספר, אבל הזמן קצר והמקום מוגבל.

המסר שלי לאחרים:

אשתף אתכם עוד בזה, שהיום אני זוכה להשפיע ולחזק מאות ואולי אלפים יהודים, שחלקם מסביבי, ורובם טרם פגשתי. אני לא רב ועדיין לא תלמיד חכם, אני יהודי פשוט שבשיעור דשמייא זכה לקלוט ולתפוס את הזדמנות חיון ברוחניות ובגשמיות כי חיפשתי, כי האמנתי שיש יותר, ושגם לי מחכה משהו גדול וטוב מאוד. למדתי בחיי, שהדרך הטובה ביותר לא להיות מושפע מהסביבה לרעה, היא להיות משפיע על אחרים, לחיות בשליחות רוחנית. כל אחד יכול להיות משפיע גדול - תן חיוך ליהודי שנקרה בדרכך, תגיד איזה דיבור אמיתי מהלב, חזק בפשיטות את החבר...

חברים, העיקר לא להתפחד כלל. בואו נתחזק לא לפחד להיות מי שאנחנו באמת, להיות מי שאנחנו רוצים להיות. העולם צמא לאנשים אמיתיים ואכפתיים עם חיוך לבבי ומבט אוהד, זה אנחנו - אנשי הצדיק!

אשרינו שזכינו להתקרב, ושנזכה כולנו לחיות חיים, שמספרים מעצמם לאחרים את מה שאנחנו לפעמים מנחמים לומר.

פרק ד'

כזכור, עזבונו את החכם ברגע שקיבל את ההחלטה לצאת אל העולם הגדול, לטייל ולהסתכל מה לעשות - להסתכל מה לעשות, כך הוא בחר להגדיר את מטרת הנסיעה. והיכן מתחיל מסע ההסתכלויות? בשוק, כמובן.

'והיה הולך ומושוטט בשוק, וראה עגלה גדולה עם ארבעה סוסים'.

העגלה הייתה רצה והולכת ובתוכה ישבו סוחרים, החכם פנה לסוחרים ובירר מאיין הם, הם היו 'ורשאים', ומגמת פניהם ל'ואראש'.

'ראו שהוא בר הבנה ומזרו והוטב בעיניהם וקבלו אותו עימהם... בבואו לואראש, מאחר שהיה בר הבנה, ישב עצמו: מאחר שכבר אני בואראש למה לי להתקשר עם אלו? אולי יש מקום טוב מהם? אך ואבש ואראח'.

זה השלב בו החכם עומד להיפרד מהמשרה הראשונה שלו. רצית לשוטט בעולם, מצאת טרמפ, הגעת לואראש. ועכשיו מה? מהשאלות שהחכם שואל את עצמו ואת אחרים, אפשר להתחקות אחר פתיל המחשבה שעתידי לסבך את עתידו. הוא שואל: 'למה לי להתקשר עם אלו, אולי יש מקום טוב מהם?'

על החצי השני של השאלה אין תשובה, אף פעם אינך יכול לדעת האם יש מקום יותר טוב מהמקום בו אתה נמצא, ולעולם לא תדע אם השגת את הדבר הטוב ביותר, ואולי כאן לידך יש למישהו אחר משהו אחר שאיך לך והוא טוב יותר, איך תדע?

האם ישנו מדד המסוגל לקבוע מוהו 'הכי טוב', והאם יש דרך לוודא שיש בידי את הכי טוב? הרבה אנשים מתקיימים על התחושה שהם מתובזבים ומתכלים בשעה שברחוב השני ממתנה הזדמנות חיים. יתכן, אבל הדרך הכי פחות מוצלחת

לברר זאת היא באמצעות שאלות נוסח 'אולי יש מקום טוב יותר'.

מה שהחכם אינו מבין כעת ובהמשך אף באופן חריף יותר - זה שאין בעולם שום דבר ששייך אליו מלבד גורלו שלו, חייו שלו, ותכליתו עלי אדמות. אילו היה החכם מרוכז באמת בחייו, בחיפוש משמעות ובהבאת מזור לכאביו כבר היה מוצא מנוחה והצלחה. הבעיה מתחילה בניתוק שמתבטא בתכלית המזורה של 'אלך ואסתכל', מי שהולך להסתכל בחוץ כדי להבין מה כדאי לעשות ימצא אלף תכליות מלבד תכליתו שלו. אין מקום טוב יותר או פחות, הכל תלוי בשאלה מה קורה 'איתך' - טוב לך? רע לך? חסר לך? משם מתחיל החיפוש וזה בלבד מה שייקבע מה טוב יותר ומה טוב פחות.

והשגיאה הזו בעולמו הפנימי של החכם אולי גם משתרבת מתוך החצי הראשון של השאלה: 'למה לי להתקשר עם אלו?' אתה באמת לא מוכרח להתקשר איתם ולא עם אף אחד אחר, אבל שים לב שאינך מקושר גם לעצמך; כל המסע שלך החל מתוך בריחה, ואתה ממשיך ובורח.

ולכן השאלה 'אולי יש מקום טוב יותר' נועדה מלכתחילה לייצר צרות. טוב יותר? טוב יותר ממה?

'הלך בשוק, והתחיל לחקור ולשאל על האנשים שהביאוהו ואם יש טוב מהם. ואמרו לו, שהאנשים הללו הם הגונים, וטוב להיות אצלם, אך שקשה מאד להיות אצלם מחמת שהמשא ומתן שלהם הוא למרחקים מאד'.

תשובה עניינית, שיקול הגיוני. אף שהחכם לא שאל לעניין, הוא קיבל תשובה פשוטה שאמורה לכוון אותו. אבל את השגיאה הבאה הוא עושה תיכף ומיד.

'הלך וראה משרתים של גיוועלביץ, שהיו הולכים בשוק והיו הולכים כדרכם, עם מיני חן שלהם'

בכובעיהם ובמנעליהם עם הקצוות בולטות... וישר בעיניו מאד מחמת שהוא עניין נאה וגם הדבר בביתו במקומו'.

קודם כל העסק הזה נראה טוב, וגם הדבר בביתו ובמקומו. השיקול החשוב, הענייני, זה שעבורו הגעת למסקנה שמעסיקיך הקודמים אינם הבחירה הטובה ביותר נדחה כעת לסוף, מה שתופס את העניינים זה 'החן', חן של שקר במקרה הזה.

'הלך אל האנשים שהביאוהו, ונתן להם תשואות חן, ואמר להם שאין נוח לפניו להיות אצלם. ועל מה שהביאוהו, בעד זה שמש אותם בדרך'.

הוא ניגש תיכף ומיד לכתובת החדשה ומתקבל לעבודה. האכזבה מופיעה מהר מאוד:

'והלך ועמד עצמו אצל בעל הבית אחד. ודרך המשרתים, שבתחילה צריכים להישכר בפחות ולעשות עבודות כבדות, ואחר כך באים למעלות המשרתים הגדולים. והיה הבעל הבית עושה עמו מלאכות כבדות... והיה כבד עליו מאד עבודה כזו'.

הברק החיצוני מתנדף מהר והמציאות מתגלה כמחוספסת וקשת עורף, והחכם מבין שוב שהוא לא רוצה את זה. מה כן?

את המסקנה של החכם נלמד בפרק הבא, אבל האכזבה שלו כבר מלמדת רבות: העולם הזה לא יכול בשום אופן להעניק סיפוק למי שאינו מחובר, דווקא השפע והאפשרויות הבלתי מוגבלות מביאים לידי תסכול ומרירות, האפשרויות וההזדמנויות רק מעצימות את תחושת הניתוק הפנימי. כאשר יש לך יעד ותכלית אתה יכול לאמוד מולו רווח והפסד וכדאיות, אבל מי שיוצא לשוטט ולחפש בעולם את מה שחסר לו בפנים יגלה מהר מאוד ששום דבר מכלל מה שנוצץ בחוץ לא משביע את מה שרעב אצלו בפנים.

מסע התחדשות וגלוי פנימי עם הרב דוד גבירצמן

הלון: יום שני 26.6.17

חזור: יום רביעי 28.6.17

סיבות - מלומות וארוחות ברמה גבוהה - שיטורים והתנסויות - קבוצה איכותית באווירה ייחודית

לפרטים והרשמה - דוד קליגמן 052.717.2452
קו כיסופים: 077-222-4336

סינרן של ישראל רבי לוי יצחק תברדיטשוב נלמד אין נתחבר לטוב של כל יחודי

אור שבעת הימים הבעל שם טוב הקדוש במדינת נולדת את הנקודה הפנימית

חפאי הנפשות הגדול רבי נתן מברסלב באומן להתחבר לתעצמות נאות הנפש

התלמיד הגדול רבי נתן מברסלב ילמד אתנו מהו חיזוק לנפש ואיפה מחפשים מזר לנשמה

ההזדמנות שלך לעצור את מרוץ החיים, ולנחל את הלב מחדש... סדרת התבודדות ביער ארגז כלים לתחבורה עם הרב דוד גבירצמן

בוא ללמוד להתנסות ולתרגל, שלב אחר שלב, עד לכניסה אל עולם ההתבודדות הפנימי

הסדרה כוללת לימוד והדרכה מעשית, התנסות אישית בשבת, דיון קבוצתי סביב מדורה ועל כוס קפה, שיחוק, העלאת שאלות, והסוגה לשיפור והתקדמות.

בין הנשאים הנלמדים:

- המליצה על נפלאות המליצה ואיך לפתח כוח שכתע רוחני.
- טענות ואמתלאות איך בונים שיחה טובה עם ה'.
- הנקודה השייכת ללבו איך לחפש את נקודת הלב, לזהות אותה ולדבר ממנה.

משפטו 'אם יש דין למטה אין דין למעלה' איך להשתמש במאמצים הפנימיים

לב נשבר מקומו של הכאב. מתי מותר להיות שבור.

סוד הצעקה הצעקה כמפתח אל אוצרות הנפש ואל מעמקי הלב.

לפרטים והרשמה - דוד קליגמן 052.717.2452

6 מפגשים שיתקיימו בימי רביעי, מתחילים: י"ג בסיון נכששים ביער ב- 18:30 עד 20:30

על הפרק

שומעים אותך

החוויה שבהתבודדות [א]

תלוי בו, לילך בדרך האמת על פי מדרגתו.

בספר "שיחת הנפש", ליקוט מאמרים בעניין התבודדות ושיחה בינו לבין קונו, כתוב: "כשמתגבר החושך, העצה הוא לדבר הדיבור באמת. כשמתגבר גודל החושך על איש הכשר הרוצה להתקרב להשם יתברך, ובפרט בשעת התפילה. והחושך מסבב אותו מכל צד ומצדי צדדים - אז עיקר העצה היא רק אמת; שידבר הדיבור באמת ויצעק אל השם יתברך באמת".

התבודדות היא המקום שאת פוגשת בו את עצמך. את באה עם כל היום שעבר עלייך ובודקת מה קורה איתך ואיך את מרגישה. אומרים לנו הצדיקים: אם הלכת לאיבוד בחושך, העצה היא שתדבר את הדיבור שלך באמת.

להמיס את הקרח

מה זה אומר לנו, הנושא הזה של האמת? מהי האמת הזאת? החולי הכי מרכזי והכי נורא של הגלות שלנו, הוא הניתוק הפנימי. אנחנו מסתובבות בעולם ולא יודעות מה אנחנו באמת. לא מחוברות לתחושה הפנימית שלנו. לא יודעות מה אנחנו מרגישות בתוך כל מה שאנחנו עושות ומגיבות כל הזמן.

ולא אנחנו המצאנו את המערכת הזו, היא כבר הייתה אצל אדם הראשון.

כאשר אדם הראשון אכל מעץ הדעת והתרחק מהשם, במקום לבכות על הריחוק ולבקש מהשם עזרה למקום שהוא נפל אליו, הוא התחיל להסתגר ולהסתתר ולהכחיש.

השם שאל את אדם הראשון אחרי החטא: "איפה אתה? מה עובר עלייך? והאם אכלת...?" אם הוא היה אומר: "כן, טעיתי. נפלתי. אני מרגיש עכשיו קטן יותר מקודם. תעזור לי". אז כל ההמשך היה נראה אחרת. אם אדם הראשון היה מבקש מהשם עזרה, הוא היה מקבל את העזרה. אבל הוא כל הזמן התגונן. הוא כל הזמן הסביר: "זה מהאיש, זה לא אני, התחבאתי, לא ידעתי, אתה כן יודע, אתה לא יודע, אתה פה בכלל? אולי הלכת..."

כל פעם שהשם פונה אליו בשאלה, הוא מושיט לו יד, וכשהוא לא מנצל אותה הוא עף אחורה. הוא מתרחק עוד יותר. וגם אז הוא לא אומר לקדוש ברוך הוא: "אוי, אני מרגיש חלש. מה קרה לי? פתאום חשוך. פתאום אני רחוק. פתאום אני מתבייש. פתאום אני מרגיש שאולי אני רע." הוא לא מדבר את האמת שלו, לא מביא אותה כמו שהיא, חלשה. הוא מחפה. והחיפוי הזה וההתגוננות הזאת, מאוד מאוד מרחיקים.

זה מה שקורה לכל האנושות מאז. ועיקר העבודה שעלינו לעשות היא לתקן את הנטייה הבראשיתית האנושית הזאת, לתקן את הסטייה.

עבודה פנימית כשאנחנו מתבגרות אומרת: 'לחזור בתשובה למקום שניטלנו ממנו'. לבקש עזרה עד למקומות הכי עמוקים שאיבדנו בתוך עצמנו. לנסות להכיר אותם, לנסות לפגוש אותם. כל פעם כשאנחנו מצליחות לבקוע איזה חומה פנימית, האור היהודי שבוקע מבפנים מאיר את העולם. לנפש הפנימית יש כל כך הרבה מה לתת, יש לה כל כך הרבה חמלה ורגישות וכבוד ואהבה לזולת, שברגע שזה

מישהו שמקשיב

כל אחד מאתנו, אם היה הולך לשעה של טיפול אצל מישהו שידוע להקשיב, ויושב איתו בתוך חדר מוגן ומאפשר, ללא ספק היה נפתח לו הלב. יש מישהו מאתנו שלא יצליח, בתנאים מסוימים, להגיע לשיחה מרפאה? כולנו עדיין ברי-שיח. כולנו יכולים להגיע למעין 'שיחה מרפאה' עם הקדוש ברוך הוא. אנחנו צריכים את זה כדי לחיות.

"התבודדות היא מעלה עליונה וגדולה מן הכל, דהיינו לקבוע לו בכל יום שעה או יותר ולפרש שיחתו לפני השם יתברך בלשון שמדברים בו". אחד היסודות העיקריים והמשמעותיים ביותר של רבי נחמן מברסלב, הוא ההתבודדות, השיחה האישית-פרטית עם השם. לדבר עם השם יתברך כמו שמדברים עם חבר טוב אמת.

את האמת, זה נשמע קצת מוזר וגם מרתיע. מה, זה בסדר לדבר אל השם בשפה שלי ולא בכבוד המגיע לך?

מסופר בספר "שיח שרפי קודש" שאחד מגדולי התלמידים של רבי נחמן ביקש ממנו פעם שיתן לו ראת שמייים, שיתן לו משהו מהכבוד והיראה האמתיים שבהם צריך לפנות להשם יתברך. רבי נחמן אמר לו: "לא כדאי לך". התלמיד ממש התעקש והפציר מאוד, עד שרבי נחמן נתן לו משהו מזה. ברגע שהתלמיד קיבל את היראה, הוא נכנס מתחת לשולחן ולא רצה לצאת. הוא לא היה מסוגל להתמודד עם המציאות אפילו לא שנייה אחת נוספת. אמר לו רבי נחמן: "אתה רואה מה נהיה", ולקח את היראה בחזרה.

האימה 'הראויה' גדולה מדי גם בשביל הצדיקים הכי גדולים, קל וחומר בשבילנו. אני תקועה במקום כל כך רחוק, שקודם כל עלי להפסיק מכל מה שמשתק אותי, להתחיל פשוט לחיות, ורק אחר כך אפשר יהיה לדבר איתי על הדרגות הבאות. המשמעות הפשוטה של יראת שמים היא תשומת לב לרצון השם בכל פרט ופרט בחיים שלנו, וההתבודדות באמת תביא אותנו לשם בעזרת השם, כל הזמן יותר ויותר, כי הריצון שלנו להתקרב להשם ממקום של בחירה פנימית ילך ויגדל. אבל להגיע למקום של לכבד את הקדוש ברוך הוא 'איך שצריך' אנחנו לא יכולות. אין לנו כלים. וזה גם לא מה שנדרש מאתנו כרגע, נדרש מאתנו קודם כל להתחיל לחיות.

אז מה שמאפשר לנו להתחיל את ההתחלה הכי ראשונית של הקשר, זה להיכנס לציור של ילדה קטנה. אני ילדה קטנה של אבא, ובאה לספר ולשתף לבקש עזרה. זאת מצוות עשה דאורייתא של תפילה, וזה גם קיום בפועל של כמה מהמצוות התמידיות. חוץ מהעובדה שמדובר בנוסחה שתפתח לנו את השער לכל הישועות בחיינו, זה גם עסק משתלם מאוד מבחינה רוחנית. כמו שאומר רבי נחמן: "התבודדות היא מעלה עליונה וגדולה מן הכל".

לדבר את האמת!

הדבר הכי חשוב בעולם זה לפגוש את ההקשבה של השם בחוויה, באמת, בעומק. חוויה אחת של קירבה אמיתית שווה מיליון דיבורי שכל של השקפה. איך חווים הקשבה? פשוט מייסדים דיבור על בסיס קבוע, כל יום כל יום כיום. הקדוש ברוך הוא שומע אותך מאוד באהבה. תחוו את זה שאת חשובה. תחוו את זה שיש לך מקום. תדברי איתו.

רבי נחמן אומר - ההנחיה המרכזית היא לדבר באמת. "העיקר שהכול

משתחרר בתוכי, זה מאיר בעולם. אני נהיית אחרת כלפי אחרים.

אין בעל הנס מכיר בניסו

על ההתקדמות הפנימית הזאת, שהיא התקדמות מדהימה, נאמר: "אין בעל הנס מכיר בנסו". משפט מוכר שיש לו משמעות מאוד עמוקה בעבודת הנפש. כאשר אתה משתנה מבפנים, אתה לא מכיר בזה, אתה לא קולט; נהיית חדש, אתה מישהו אחר, אבל אין לך דרך לאמוד את זה.

מה השתנה מאתמול להיום? - אתמול בלילה, כשהרגשתי כל כך נורא וכבר לא היה לזה כוונת, השם עזר לי ופתאום בהתבודדות בכיתי את חוסר האונים שלי. בכיתי את הפחד שלי. הוצאתי את הכאב שלי. לא עשיתי כלום, רק אמרתי איזה עשר דקות: "אני פוחדת, אני פוחדת, אני פוחדת מאוד מאוד מאוד". ממש פחדתי והרגשתי את הפחד.

ואחר כך לא קרה כלום. לא הבריק ברק בשמיים, לא נפלה עליי איזו מגילה עם שמות הקודש, אף מלאך לא ניגב לי את הדמעות ואמר: "הקדוש ברוך הוא פה ומזיהם הוא יגן עלייך ואת תהיי גיבורה כמו סופר-וומן..." לא קרה שום דבר דרמטי במציאות. אבל משהו נפתח. חומה אחת של קרח נמסה. ולמחרת, כשאני קמה בבוקר, יש לי קצת יותר לב למי שמסביב. היום הילדים שלי יקבלו ממני משהו טיפה שונה. אני אפילו לא אדע, כי זה לא בא לי מזה שקראתי בספרים שככה צריך לעשות. זה בא ממקום מאוד מאוד עמוק בתוכי, הלב שלי נמס קצת והתקרב, האהבה הפנימית שלי תצא היום יותר מאתמול. וגם אם בעל הנס לא מכיר בנסו, יש כאן נס מאוד גדול!

אז כשאנחנו נמצאות בתוך חושך מאוד עמוק, העצה היא לדבר באמת. ובגלל שאנחנו בחושך כל הזמן ועיקר הבעיה שלנו היא שאנחנו מאוד מאוד מנותקות, אנחנו באות להתבודדות ועוד לא יודעות מי אנחנו, לכן המשימה שלנו היא לנסות לגלות איפה אנחנו נמצאות ולהגיע לאיזהו דיבור של אמת.

תסגרי את הכול מסביב, תסתכלי פנימה ותנסי למצוא את עצמך: 'איפה אני בעולם?' לא עם שיטות ולא עם הדרכות ולא עם צריך ככה ולא עם צריך אחרת.

אם אני אבוא להתבודדות מצוידת בעצות שאומרות: "צריך להודות" "צריך להיזהר לא להתלונן..." - ההתבודדות שלי תהפוך לעוד 'צריך' אחד. החיים שלי מלאים צריך'ים, וברגע שאומרים לי עוד פעם 'צריך', הלב שלי אומר ביי-ביי וטורק את עצמו בשקט, אפילו בלי להרגיש. אם זה מה שצריך, אז זה לא מה שאני. אתם רוצים שאני אעשה רשימות? - אין בעיה, אני אלופה ברשימות. אני יכולה אפילו לדמיין שאני מתרגשת. אבל האמת היא שזה לא חי. אני עצמי בכלל לא באתי. לא פגשתי את עצמי ולא פגשתי את השם. לא נפתח לי הלב, ההתבודדות שלי כאילו לא התרחשה.

היום אנחנו במקום שכל עצה חיצונית, אפילו אם היא טובה לי לרגע, יכולה להרוג אותי ברגע הבא. רק הדיבורים הגרעיניים של הצדיקים לא מאבדים את כוחם. "העיקר שהכל תלוי בו - לילך בדרך האמת על פי מדרגתו", כלומר, לעבוד על לגלות את זה, ולדעת שזאת הפנייה של השם אלי: מה שולמך, נשמה יקרה שלי (ורוח, ונפש, וגוף)? הוא רוצה ממני תשובה אמיתית. לא מתביישת, לא מחפה, לא מתחפשת לצדיקה. אמיתית!

כמו כן נפתחו כמה 'קווים' המיוחדים לבני תורה המקורבים לדרכו של מוהר"ן:

קו "נפש החיים"
לטעום מעץ החיים
הקו שיחבר אותך אל עצמך
המס': 077-2263941

קו "כיסופים"
שיעורים קצרים וחיוקים
מאת הרב דוד גבירצמן
המס': 077-2224336

בקרוב - "קו הקבצו"
ובו הודעות, ראינות, חיוקים, שיעורים ומאמרים
לכלל בני התורה- חניכי הישיבות
ע"פ משנת מוהר"ן מברסלב זיע"א

כל מי שיודע על חבורה / שיעור / קו - נוספים
נא לעדכן, ונפרסם זאת במדור זה
איש את רעהו יעזרו ולאחיו יאמר חזק

בשורה טובה תדשן עצם

להלן מספר הודעות משמחות עבור ציבור חניכי הישיבות העוסקים בתורת מוהר"ן מברסלב

בס"ד נפתחו חבורות חדשות לחניכי הישיבות
ללימוד ליקוטי מוהר"ן בצוותא:

הראשונה מתקיימת בעיר בני ברק
מידי יום חמישי בשעה 2:00 בצהריים,
בבית כנסת 'משיבת נפש' רח' חזו"א 12,
לפרטים: 0548487317

השניה מתקיימת בעיר בני ברק,
מידי שבוע בקרית הרצוג,
בבית הכנסת 'פתח הדביר' רח' אברבנאל 9
לפרטים: 0548496139

השלישית מתקיימת בעיר בית שמש
מידי יום שישי בבוקר בשעה 10:45
לפרטים: 0548528387

מאגר השידוכים

בס"ד הוקם מאגר מיוחד של שידוכים עבור בני התורה ההולכים לאורו של מוהר"ן מברסלב זיע"א
הן בחורים ששייכים לסגנון זה והן משפחות שמחפשות לביתם בחור בסגנון זה
לעת עתה כבר נרשמו משפחות רבות וכן גדולה של בחורים ובס"ד נסגרו כבר כמה שידוכים וחלק נוסף נמצא
בשלבים מתקדמים ב"ה

בחורים או משפחות מסוג זה - מוזמנים לפנות אל המוקד ולמסור את הפרטים הנחוצים (דיסקרטיות מלאה)

לפרטים: 0527116037

קיץ שכולו כיסופים
שיעורים, סדנאות ומסעות רוחניים עם הרב דוד גבירצמן

שני שיעורים בערב אחד:
20:00 - 21:00 להתחבר לטוב - לומדים את תורת 'אזמרה' בעין עם גישה מעשית ובאווירת חבורה.
21:00 - 22:00 מידות הנפש (סדרה) - להכיר את עצמנו מבפנים.

ימי שני בירושלים

נסיעה חודשית, מדי ערב ר"ח
קברי צדיקים, התאורות בטבע, התועדויות ודיבורים.

מסע בנופי הנשמה

המסע הקרוב: ב' - ד' תמוז
מז'בוז', ברסלב אומן.

מסעות רוחניים בעקבות הצדיקים

לפרטים והרשמה - תוד קלינגמן 052-7172452
קו כיסופים: 077-222-4336
חיוק יומי (סרטון): 055-6683519

בשורה טובה לנשים

הננו להודיע כי בס"ד הוקם קו התחזקות לנשים

ע"פ משנת מוהר"ן מברסלב ניתן לשמוע שיעור יומי קצר (5-8 דקות) ע"י הרבנית ד. פלדמן תחי' (שלוחה 1)

וכן שיעור שבועי קצר (כ-10 דקות) בפרשת השבוע מידי יום חמישי בערב, ע"י הרבנית ד. קרשבוים תחי' (שלוחה 7)

המספר:

02-6633554

שמעו ותחי נפשכן

הוכפייע!!!

קובץ 'הקבצו' - ובו כל הגליונות שיצאו לאור עד כה

קובץ א' - גליון 1-14 עם הנושאים:

חנוכה, לימוד התורה, התבודדות, פורים, פסח, ל"ג בעומר, דרך
הלימוד, בין המצרים, תשובה, ראש השנה, סוכות, עבודת הלילה,
הודאה, שובבי"ם.

קובץ ב' - גליון 15-25 עם הנושאים:

התקשרות לצדיק, שמחה, חמץ ומצה, שביעי של פסח,
ספירת העומר, חכמה ותמימות, שבת קודש, התחדשות.

להשיג במרכזי ברסלב ובחנייות הספרים.